

„God — god Aften, lille So-fie!“ hikkede han kærligt og støttede sig til Sengestolpen.

„God Morgen!“ svarede hun roligt.

„Hæ! Naa, ja —“ sagde han med et Forsøg paa en frejdig Latter. „Det er nok ogsaa blevet noget sent . . . eller tidligt, hæ! . . . Men det er denne Mortensen . . . du veed nok . . . han er en ren Hund ved et Spillebord . . . en ren Hund!“

Hun svarede ham ikke, lukkede blot atter Øjnene tungt i, aabnede dem derpaa igen og sagde:

„Her har været ridende Bud fra Anders Jensen i Egedet. Du havde nok lovet at komme derhen til en syg Ko.“

„Jeg?“ udbrød han, blussende rød, og søgte at se hende stift i Øjnene. „Det veed jeg ikke noget om . . . det maa være en Fejltagelse!“

Hun vedblev uanfægtet:

„Budet skulde nok bringe den Besked, at det nu kunde være det samme, for Koen var død. Men du skulde heller ikke for Fremtiden gøre dig den Ulejlighed at se derhen, lagde han til.“

Dyrlæge Aggerbølle blev tavs. Med bævende Læber og blaåt opsvulmede Aarer i Panden stod han lænet til Sengestolpen og saae tilintetgjort mod Gulvet. Paa en Gang rettede han sig i Vejret med en frysende Bevægelse, foer sig med Hænderne gennem sit buskede Haar, gik derpaa med faste Skridt hen til sin Hustru og rakte den højre Haand ud imod hende.

„Her har du mit Haandslag paa, Sofie, at det denne Nat er sidste Gang, jeg har rørt ved et Spil Kort . . . Du kan stole paa mit Ord denne Gang . . . Jeg sværger dig til, at jeg fra denne Dag skal blive et andet Menneske . . . Hører du, Sofie . . . Du skal stole paa mig . . . Du skal stole paa mig denne Gang,“ blev han ved at gentage, mens Graaden begyndte at presse sig frem. „Jeg sværger dig til . . . det skal altsammen blive godt. Og jeg skal lønne dig Sofie — jeg skal lønne dig for alle de onde Dage . . . for alt, hvad du har lidt for min Skyld . . . for Børnenes Skyld . . . for — — Aa Gud! Aa Gud!“

Rusen havde atter overmandet ham. Han sank ned paa Knæ ved sin Hustrus Seng og begravede Hænder og Hoved i Dynen